

Tamási Orosz János

Dyptichon hegyre menet

Vízesés

viadukt-paloták csöndje
 terít köpenyt a völgyre.
 ;ölében moccanatlan pára;
 szavakra fordított magány
 a vers itt; mondhatatlan;
 hiába várok nagy csodákra.
 itt van már – de miattam
 biccentésnyi gondot sem
 vesz magára... torziós ihlet
 ez a csönd; mérnöki, precíz
 kihívás. ha szólsz róla,
 vagy hozzá, akkor buksz el;
 hallgatva dermedni robajlásba:
 ezt várja el. s ez lehet csak
 egyetlen jutalmad, azért,
 amiért félévszázados léted
 pazarló bolyongásai után
 – – megtaláltad – –

(Bad Gasstein, 06.11.2001.)

Közelítő

deresre húzta a hegy gerincét
 a teremtés rendje; de süt a Nap.
 búcsúzz, üzeni, szépen és nyugodtan:
 a tél sem rosszabb. jobb, mint
 ott – a tavasz. de ne zúgolódj.
 onnan úgyis ide vetődsz, mint
 tavad hullámai a kifutó partnak...
 s tengert álmodának az ő vízcseppjei
 ;miközben deresre húzzák a hajnalt;

(Grundlsee, 08.11.2001.)

Szűk Balázs

Szurokisten gyermekei

„S pályám bére,
Égető, mint Nesus vére.”
(Arany János: Epilogus)

Köztetek maradtam én fehér
Üldözött—kegyelemkenyér;
Köztetek egy sem érti meg,
Ha az ész Istenhez felér,
Már vár fent egy sziget,
Mi puha, bölcs és fehér.
Mit elverték itt minden nap,
Mi hozzuk ott rendbe majd.
Gyorsan robogtok, mint mozdonyok,
Füstölgő, tüzelő pofonok.
Zúdultok egymásra gyilkosan,
S mi e üszökben hátra van,
Éget, mint Nesus vére,
Ezernyi kovácsszeg ütése.

Malom

Szívemen halom,
Rajta két malom,
Őrölnék szépen
Égnek vízében.

Szurokisten gyermekei II.

Vadak közt nyomtalanul
Eltűnök. Jaj, gyászban halkul
Az ész s a védekezés:
Rajtunk szutyok, fekete vész.
Hazámban leszek hontalan,
Gyilkosok között magtalan.
Hátunkra köpnek jó nagyot,
Dühük takarja a napot.
Üvöltésüktől minden ég,
„Forr a világ”, tűnik az ég.
Maradunk füstben, maradunk,
Üszökre száll méz-szavunk.
Leszek még szép szutyoktalan,
Fehérek közt hangtalan.